

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a személyesen eljár felperes neve (felperes címe) felperesnek - a személyesen eljáró I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű, II.rendű alperes neve (u.o.) II. rendű és a ... jogi főelőadó által képviselt III.rendű alperes neve (III.rendű alperes címe) III. rendű alperes ellen személyhez fűződő jogsértés megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2010. június 15. napján kelt 40.P.26.218/2009/9. számú ítélete ellen a felperes részéről 10. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg - 15 napon belül - a III. rendű alperesnek 10.000 (Tízezer) forint fellebbezési eljárási költséget, míg az államnak - felhívásra - 24.000 (Huszonnégyezer) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperessel szemben 2009. augusztus 26-án buszsáv szabálytalan használata és az irányjelzés szabályainak megszegése miatt, a III. rendű alperes alkalmazásában álló I. és II. rendű alperesek feljelentése alapján szabálysértési eljárás indult.

A feljelentés szerint az ügyvéd foglalkozású felperes a felajánlott helyszíni bírságot a foglalkozásával kapcsolatos szakmai ismereteire hivatkozással visszautasította és a feljelentés megtételét kérte, mondván, hogy azt úgyis el tudja rendezni. Saját előadása szerint a rendőrhatalóság havonta 7-8 szabálysértési feljelentést tesz ellene, de büntetést még nem fizetett. A feljelentésben az I-II. rendű alperesek arra is kitértek, hogy a felperes az intézkedés során flegmán és lekezelően beszélt.

A feljelentés alapján lefolytatott szabálysértési eljárásban hozott és a Budai Központi Kerületi Bíróság hatályában fenntartott határozatával a szabálysértési hatóság a felperes terhére a KRESZ szabályainak megsértését megállapította, őt

emiatt 25.000 forint pénzbírsággal sújtotta és terhére három közlekedési előéleti pontot rendelt.

A felperes keresetében megállapítani kérte, hogy az alperesek feljelentésükben annak valótlan állításával, hogy a felperes a felajánlott helyszíni bírságot a foglalkozásával kapcsolatos szakmai ismeretei miatt utasította vissza, hogy úgy nyilatkozott, miszerint a szabálysértési feljelentést el tudja rendezni, továbbá, hogy a rendőrhatalóság havonta 7-8 feljelentést tesz ellene, de büntetést még nem fizetett - megsértették az emberi méltósághoz és jóhírnévhez fűződő személyiség jogát. A jogsértés miatt a III. rendű alperest 100.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kérte kötelezni. Előadta, hogy az I-II. rendű alperesek valótlan és sértő kijelentéseinek célja a felperes személyének lejáratása volt. Köztudomású tény ugyanis, hogy az alperesek jogsértő kijelentéseinek következtében a felperes erkölcsi megítélése azon eljáró rendőrségi ügyintézők között, akikkel ügyvédként rendszeres kapcsolatban áll, romlott. Álláspontja szerint megengedhetetlen, hogy az intézkedő rendőr az eljárás alá vont személy iránti ellenszenvét valótlan és sértő kijelentésekkel - melyek a személy hátrányos megítélését eredményezhetik - fejezze ki. Arra hivatkozott, hogy a feljelentésről szóló közokirat az abban foglalt tényállítások valóságát és, hogy azokat a felperes valóban megtette - nem bizonyítja.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték. Arra hivatkoztak, hogy a feljelentés közokiratként a valóságnak megfelelően tartalmazza az események leírását, és a felperest terheli annak bizonyítása, hogy az abban foglaltak valótlanok.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 35.600 forint, a III. rendű alperesnek 40.000 forint perköltséget, míg az államnak felhívásra 21.000 forint eljárási illetéket.

Az elsőfokú bíróság - ítéletének indokolása szerint - a szabálysértési eljárásban keletkezett bizonyítékokat is felhasználva arra következtetett, hogy az intézkedés során a felperes által vitatott állítások valóban elhangzottak. Mellőzte a felperes által a ... kapitánysága igazgatásrendészeti osztályának megkeresésére irányuló felperesi indítványt, álláspontja szerint ugyanis nincs annak relevanciája, volt-e az elmúlt évben és, ha igen, hány szabálysértési feljelentés a felperessel szemben. A per eldöntése szempontjából annak volt jelentősége, hogy a felperes a feljelentésben szereplő nyilatkozatot az intézkedés során megtette-e vagy sem. Kifejtette: az alperesek a szabálysértési iratok beszerzésével az őket a valóság bizonyítása tekintetében terhelő bizonyítási kötelezettségüknek eleget tettek, a sikeres bizonyítás megdöntése a felperes bizonyítási terhe volt.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes élt fellebbezéssel, elsődlegesen annak hatályon kívül helyezését, és új eljárás lefolytatását; másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, és a keresetnek történő helyt adást kérve. Fellebbezésében hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási teherről téves tájékoztatást adott, a releváns tényekkel kapcsolatban bizonyítási eljárást

nem folytatott le, a tényállást - iratellenesen és a logika szabályaival ellentétesen - a feljelentésben foglaltakra alapította, és jogszabálysértő módon bizonyítékként értékelte az alperesek nyilatkozatait. A szabálysértési ügyben eljáró bíróság a rendőri intézkedés előtt történeteket vizsgálta, az ellenőrzéssel kapcsolatos tényállást nem állapított meg, azt nem vizsgálta és nem is vizsgálhatta. Nem foglalt állást arról, hogy a felperes által sérelmezett, neki tulajdonított kijelentések elhangzottak-e vagy sem. Az elsőfokú bíróság által elfogadott adatok valójában az I. és II. rendű alperesek személyes előadásán alapulnak, ezzel a pártatlanság követelménye sérült. Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az I. és II. rendű alperesek tanúvallomását a szabálysértési eljárásban felvett bizonyítéknak tekintette, és emiatt mellőzte a perben a releváns tények bizonyítását. A sérelmezett kijelentések megtételére bizonyíték nem volt, így a jogsértést meg kellett volna állapítani, ennek hiányában az elsőfokú bíróság ítélete iratellenes és a Pp. szabályait sérti. Hivatkozott az 1999. évi LXIX. törvény rendelkezésére, amely szerint a szabályszerű rendőri eljárás kizárja, hogy hivatása gyakorlása során rendőr az eljárás alá vont személy magatartásáról, hangneméről véleményt nyilvánítson, vagy azt minősítse. A szabálysértési eljárásban keletkezett iratok csupán azt támasztják alá, hogy az alperesek jogsértő kijelentései miatt az eljáró bíróságnak a felperesről negatív értékítéletet fogalmazott meg, védekezését érdemi vizsgálat nélkül elvette, ami a felperes számára nem vagyoni hátrányt jelentett. A bíróság tájékoztatási kötelezettsége garanciális követelmény, ezért az elsőfokú bíróság téves tájékoztatása az ítélet hatályon kívül helyezését indokolja és nem orvosolható azzal, hogy az alperesek annak ellenére eleget tettek az őket terhelő bizonyítási kötelezettségnek.

Az I-III. rendű alperesek az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérték.

A felperes fellebbezése alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást az érdemi döntéshez szükséges mértékben feltárta, a Fővárosi Ítéltábla arra alapított jogi következtetéseivel is egyetértett. Kifejezetten a fellebbezésben foglaltakra tekintettel emeli ki a Fővárosi Ítéltábla a következőket:

A Pp. 195. § (1) bekezdése alapján az olyan papír alapú vagy elektronikus okirat, amelyet bíróság, közjegyző vagy más hatóság, illetve közigazgatási szerv ügykörén belül, a megszabott alakban állított ki, mint közokirat teljesen bizonyítja a benne foglalt intézkedést vagy határozatot, továbbá az okirattal tanúsított adatok és tények valóságát, úgyszintén az okiratban foglalt nyilatkozat megtételét, valamint annak idejét és módját. Ugyanilyen bizonyító ereje van az olyan okiratnak is, amelyet más jogszabály közokiratnak nyilvánít.

A Pp. 206. § (1) bekezdése szerint a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján állapítja meg; a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli, és meggyőződése szerint bírálja el.

A Pp. 206. § (2) bekezdése alapján a per adataival egybevetett mérlegelés alapján a bíróság azt is meggyőződése szerint ítéli meg, hogy milyen jelentőséget kell tulajdonítani annak, ha a személyes megjelenésre idézett fél nem jelent meg, vagy a fél vagy képviselője valamely felhívásnak nem tett eleget, a hozzá intézett kérdésre nem felelt, vagy kijelentette, hogy valamely tény valóságáról nincs tudomása, vagy arra nem emlékszik.

Helyesen hivatkozott arra a felperes, hogy a hatósági intézkedésről kiállított közokirat - jelen esetben az alperesi feljelentés - csupán az intézkedés tartalmát és megtörténtét bizonyítja közokiratként, az abban leírt, felperesnek tulajdonított közlések megtételét és azok valóságtartalmát nem. Nem lehetett azonban eltekinteni attól, hogy a feljelentést magában foglaló okirat egy volt a bizonyítékok között, az ellenbizonyításnak az abban foglaltakkal ellentétes tény feltárására kellett irányulnia, és e bizonyítás - az elsőfokú bíróság helyes tájékoztatása szerint - a felperest terhelte. A felperes által indítványozott rendőrhatalósági megkeresés ennek alátámasztására nem alkalmas, ezért nem kifogásolható, hogy az elsőfokú bíróság mellőzte az indítvány teljesítését. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a Pp. 206. § keretei között megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a felperes az őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek nem tett eleget, és a rendelkezésre álló bizonyítékok helyes értékelésével, megalapozottan utasította el a keresetet, ítéletét - utalva helyes indokaira - a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján a Fővárosi Ítéltábla helybenhagyta.

A felperes eredménytelenül fellebbezett, ezért a Pp. 239. §-án keresztül érvényesülő Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a III. rendű alperes jogi képviseletével felmerülő, a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdéseiben foglaltak szerint a végzett munkával arányosan, a 4/A. § alapján az áfára is figyelemmel megállapított ügyvédi munkadíjból álló fellebbezési eljárási költséget, és a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése, valamint 15. § (1) és (3) bekezdései alapján az Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontja szerinti, államnak járó fellebbezési eljárási illetéket.

Budapest, 2011. február 2.

Dr. Sággy Mária s.k.
a tanács elnöke

Dr. Varga Edit s.k.
előadó bíró

Dr. Kincses Attila s.k.
bíró